

Pánium – číslo dvadsať

Postupnosť Daniela 11 a varovanie pre rok 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Pionierska aplikácia dejín, ktoré naplnili verše desať až šestnásť, určila, že Rím, ktorý ustanovil videnie, prišiel v roku 200 pred Kr., v tom istom roku ako bitka pri Paniu, a ja naznačujem, že v roku 2025 Rím prišiel a ustanovil videnie inauguráciou Trumpa a pápeža Lea. Rok 2025 predstavuje jediný čas, keď boli pápež a prezident inaugurovaní v tom istom roku. Šelma a jej obraz boli v roku 2025 vyzdvihnuté pre všetkých, ktorí sú ochotní vidieť. Na rozdiel od pionierov uplatňujem postupnosť veršov namiesto dejín, ktoré verše pôvodne naplnili. Súhlasím s týmito dejinami, ale ako rámec pre dejiny vyvodzujem postupnosť v rámci veršov, namiesto toho, aby som použil dejiny na určenie rámca veršov. Tvrdím, že oba prístupy sú správne.

Revolúcia Machabejcov

Podobným spôsobom uplatňujem líniu Machabejcov. Machabejské povstanie v roku 167 pred Kr. nastalo dlho po bitke pri Paniu v roku 200 pred Kr. a dlho predtým, než Pompeius v roku 63 pred Kr. dobyl Jeruzalem. Lína, ktorá sa začína v šestnástom verši dobytím Jeruzalema generálom Pompeiom v roku 63 pred Kr., pokračuje až k cisárovi Tiberiovi, ktorý vládol, keď bol Ježiš ukrižovaný. Križ a Tiberius sú predstavení v dvadsiatom druhom verši jedenástej kapitoly.

A ramená potopy budú odplavené spreď neho a budú zlomené; áno, aj knieža zmluvy. Daniel 11:22.

Generál Pompeius, ktorý v šestnástom verši dobyl Jeruzalem v roku 63 pred Kr., a potom križ v roku 31 po Kr. v dvadsiatom druhom verši, predstavuje prorockú líniu, ktorá sa začína symbolom nedeľného zákona a končí symbolom nedeľného zákona. Dvadsiaty tretí verš predstavuje v tomto úseku prerušenie, a tak označuje dvadsiaty druhý verš za koniec prorockej línie, ktorá sa začala v šestnástom verši. Spolu so zreteľným ukončením tejto línie v dvadsiatom druhom verši je tu aj skutočnosť, že dvadsiaty druhý verš je symbolom toho istého medzníka, ktorý je predstavený v šestnástom verši, čím poskytuje svedectvo alfy a omegy, že verše šestnásť až dvadsaťdva predstavujú osobitnú prorockú líniu.

K tomu ešte pripočítajte, že verše pätnásť a šestnásť označujú prechod od seleukovského kráľovstva k rímskej moci, a uvidíte prerušenie kontinuity od Seleukovcov vo verši pätnásť až po Rimanov vo verši šestnásť; línia od verša šestnásť po verš dvadsaťdva je zreteľne oddelená ako jediná prorocká línia. Verš šestnásť uvádza ďalšiu mocnosť, ktorá bude vládnuť nad Judskom, čím označuje prechod v prorockých dejinách, práve tak ako verš dvadsaťtri. Táto línia sa začína i končí symbolom nedeľného zákona a končí sa v dvadsiatom druhom verši jedenástej kapitoly.

Smith — a traja cízari

Skutočnosť, že šestnásty verš predstavuje nedeľný zákon, rovnako ako aj dvadsiaty druhý verš, si vyžaduje, aby boli tieto dva verše navzájom zosúladené. Uriah Smith sa vyjadruje k dvadsiatemu tretiemu veršu a vysvetľuje, prečo predstavuje dejiny, ktoré sa začali skôr v dejinách predchádzajúcich veršov, namiesto toho, aby predstavoval dejiny, ktoré bezprostredne nasledujú po kríži z dvadsiateho druhého verša.

„Verš 23. A po uzavretí zmluvy s ním bude konať ľstivo; lebo vytiahne a zosilnie s malým ľudom.“

„Ten, s ktorým sa tu uzatvára zmluva, musí byť tá istá mocnosť, ktorá je predmetom proroctva od 14. verša; a že ide o rímsku moc, to je nad všetku pochybnosť preukázané naplnením proroctva v troch jednotlivcoch, ako už bolo poznamenané, ktorí po sebe vládli nad Rímskou ríšou; totiž Július, Augustus a Tiberius Cézar. Prvý sa pri návrate víťazne do pevnosti svojej vlastnej krajiny potkol a padol, a nebol nájdený. Verš 19. Druhý bol vyberačom daní; vládol v sláve kráľovstva a zomrel ani v hneve, ani v boji, ale pokojne vo vlastnom lôžku. Verš 20. Tretí bol pretvárkou a jedným z najpodlejších charakterov. Ujal sa kráľovstva pokojne, ale tak jeho vláda, ako aj jeho život sa skončili násilím. A za jeho vlády bol Knieža zmluvy, Ježiš Nazaretský, usmrtený na kríži. Verše 21. 22. Kristus už nikdy nemôže byť znovu zlomený ani usmrtený; preto v nijakej inej vláde a v nijakom inom čase nemôžeme nájsť naplnenie týchto udalostí. Niektorí sa pokúšajú vzťahovať tieto verše na Antiocha a z jedného z židovských veľkňazovrobiť knieža zmluvy, hoci tak nikdy nie sú nazývaní. Je to ten istý druh uvažovania, ktorý sa usiluje urobiť z vlády Antiocha naplnenie malého rohu z Daniela 8; a predkladá sa na ten istý účel; totiž pretrhnúť veľkú reťaz dôkazov, ktorou sa ukazuje, že učenie o Advente je učením Biblie a že Kristus je teraz pred dvermi. No dôkazy nemožno vyvrátiť; reťaz nemožno pretrhnúť.“

„Keď nás prorok previedol svetskými udalosťami ríše až po koniec sedemdesiatich týždňov, vo verši 23 nás vracia späť do času, keď sa Rimania prostredníctvom židovskej zmluvy dostali do priameho spojenia s Božím ľudom, roku 161 pred Kr.: od tohto bodu sme potom vedení v priamom slede udalostí až ku konečnému triumfu cirkvi a k ustanoveniu večného Božieho kráľovstva. Židia, súc kruto utláčaní sýrskymi kráľmi, vyslali do Ríma posolstvo, aby žiadali pomoc Rimanov a aby sa s nimi spojili „zmluvou priateľstva a spolku“. 1 Mac. 8; Prideaux, II, 234; Josephove Starožitnosti, kniha 12, kap. 10, odd. 6. Rimania vypočuli žiadosť Židov a udelili im výnos, formulovaný týmito slovami:—“

„Výnos senátu o zmluve o pomoci a priateľstve s národom Židov. Nebude dovolené nikomu, kto je poddaný Rimanom, viesť vojnu proti národu Židov ani pomáhať tým, ktorí tak činia, či už tým, že im posielajú obilie, lode alebo peniaze; a ak bude podniknutý nejaký útok proti Židom, Rimania im pomôžu, nakoľko budú môcť; a opäť, ak bude podniknutý nejaký útok proti Rimanom, Židia im pomôžu. A ak Židia budú chcieť k tejto zmluve o pomoci niečo pridať alebo z nej niečo odňať, nech sa tak stane so spoločným súhlasom Rimanov. A každé takéto doplnenie, ktoré takto bude urobené, bude mať platnosť.“ „Tento výnos,“ hovorí Jozefus, „bol zapísaný Eupolemom, synom Jánovým, a Jazónom, synom Eleazárovým, keď Júda bol veľkňazom národa a Šimon, jeho brat, bol veliteľom vojska. A toto bola prvá zmluva, ktorú Rimania uzavreli so Židmi, a bola vybavená týmto spôsobom.“

„V tom čase boli Rimania malým národom a začali konať ľstivo, alebo prefíkane, ako toto slovo naznačuje. A od tohto bodu vystúpili trvalým a rýchlym vzostupom na vrchol moci, ktorý neskôr dosiahli.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Kríž vo verši dvadsaťdva nielenže ukončuje líniu symbolom, ktorý sa nachádza aj na jej začiatku, ale nasledujúci verš sa vracia späť do dejín, ktoré predchádzali krížu, približne tridsať rokov po Paniu a približne sto rokov predtým, než Rím dobyl Jeruzalem. Medzník zväzku Židov, ktorý tu Smith označuje ako rok 161 pred Kr., je inými priekopníkmi označovaný ako rok 158 pred Kr. Bod, na ktorý sa tu sústreďujem, nie je ani tak dátum, ale skôr to, že verše šesťnásť až dvadsaťdva predstavujú líniu prorockých dejín, v ktorej je nedeľný zákon zároveň alfou i omegou tejto línie. Potom, keď je línia veršov šesťnásť až dvadsaťdva predložená, verš dvadsaťtri opakuje a rozširuje dejiny v rámci línie veršov šesťnásť až dvadsaťdva. Prorocká línia dejín, ktorú predstavuje verš dvadsaťtri, je dejinami Makabejcov a dejiny Makabejcov sú dokonalou paralelou k dejinám Spojených štátov.

Dve dynastie

Makabejci predstavujú povstanie proti seleukovskému kráľovstvu, ktoré sa začalo počas vlády Antiocha Epifana. Povstanie bolo namierené proti severnému seleukovskému kráľovstvu a vyústilo do víťazstva, ktoré viedlo k jednej z dvoch judských dynastií v období, ktoré napokon viedlo k zničeniu Jeruzalema v roku 70 po Kr. Prvou dynastiou bola hasmonejská a druhou herodiánska. Herodiánska dynastia bola druhou judskou vládou po vyslobodení zo severného seleukovského kráľovstva. Bola priamo prepojená s rímskym systémom, zatiaľ čo predchádzajúca hasmonejská dynastia bola v podstate židovská. Hasmonejská dynastia sa začala v roku 141 pred Kr. a v roku 37 pred Kr. sa začala herodiánska dynastia, ktorá trvala až do roku 70 po Kr.

Dynastie predstavujú vládu Judey, dávnej a doslovnej slávnej krajiny. Makabejské povstanie trvalo od roku 167 do roku 160 pred Kr. V roku 164 pred Kr. Makabejci vyhli Antiocha Epifana z Jeruzalema a po tom, čo ho Antiochos znesvätil, chrám očistili a nanovo zasvätili, avšak až v roku 141 pred Kr. bola severná seleukovská moc úplne porazená a začala sa hasmonejská dynastia.

Herodovská dynastia je kľúčom k tejto línii, lebo to bol Herodes Veľký, ktorý dal rozkaz povraždiť nemluvňatá v čase Ježišovho narodenia, a jeho syn vládol, keď Ježiš zomrel. Herodes Veľký bol otcom a bol kráľom nad Judskom, ale jeho syn bol iba tetrarchom, čo znamená, že bol vládcom nad štvrtinou kráľovstva, skôr ako miestodržiteľ než ako kráľ. Preto mu chýbala právomoc, a preto sa musel spojiť s Pilátom, aby ukrižovali Krista. Ježišovo narodenie bolo v jeho prorockej línii prorockým „časom konca“ a Jeho smrť predstavuje nedeľný zákon. Prvý Herodes predstavuje rok 1989 a posledný Herodes je nedeľný zákon. Herodes otec až po Herodesa syna je prorockou líniou Krista.

Rod Makabejcov sa začína víťazným povstaním proti severnému kráľovi, ktorý Židom nanútil svoje grécke zvyky, kultúru, ako aj grécke náboženstvo. Začiatok hasmonejskej dynastie predstavoval rok 1798. Prečo je to tak, môžete sa spýtať? Ak sa jedna dynastia začína v prorockom „čase konca“, ako to bolo pri herodovskej dynastii pri Kristovom narodení, potom by aj druhá dynastia musela z prorockej nevyhnutnosti mať ten istý začiatok. Obe dynastie sa začínajú časom

konca, keď Kristovo narodenie uplatníme ako „čas konca“, no blázniví nikdy nevidia odpečatené svetlo spojené s časom konca.

„V našich dňoch, tak ako v dňoch Kristových, môže dochádzať k nesprávnemu čítaniu alebo mylnému výkladu Písem. Keby boli Židia skúmali Písma s úprimným a modlitebným srdcom, ich hľadanie by bolo odmenené pravým poznaním času, a nielen času, ale aj spôsobu Kristovho zjavenia. Neboli by pripísali slávny druhý príchod Krista jeho prvému príchodu. Mali svedectvo Daniela; mali svedectvo Izaiáša i ostatných prorokov; mali učenie Mojžiša; a tu bol Kristus priamo uprostred nich, a oni predsa skúmali Písma, hľadajúc dôkaz o jeho príchode. A robili Kristovi práve tie veci, o ktorých bolo prorokované, že mu ich budú robiť. Boli natoľko zaslepení, že nevedeli, čo robia.“

„A mnohí dnes, v roku 1897, robia to isté, pretože nemali skúsenosť so skúšobnými posolstvami obsiahnutými v posolstvách prvého, druhého a tretieho anjela. Sú takí, ktorí skúmajú Písma, aby našli dôkaz, že tieto posolstvá sú ešte stále v budúcnosti. Zhromažďujú dôkazy o pravdivosti týchto posolstiev, no nedávajú im ich náležité miesto v prorockých dejinách. Preto sú takíto v nebezpečenstve, že zvedú ľud, pokiaľ ide o určenie miesta týchto posolstiev. Nevidia ani nechápu čas konca, ani to, kam zaradiť tieto posolstvá. Deň Boží prichádza tichým krokom; no domnelí múdri a veľkí muži tárajú o „vyššom vzdelaní“. Nepoznajú znamenia Kristovho príchodu ani konca sveta.“ Paulson Collection, 423, 424.

Určiť Kristovo narodenie ako „čas konca“, a teda ako kľúč k uvedeniu línie Makabejcov do kontextu prítomnej pravdy posledných dní, znamená urobiť Krista samotným stredobodom tohto úseku, čo je zároveň aj dôkazom, že toto použitie je oprávnené.

Línia Makabejcov znázorňuje duchovnú slávnu krajinu a toto znázornenie sa začína v období, keď sa obyvatelia slávnej krajiny odtrhnú od politickej a náboženskej nadvlády kráľa severu. Makabejské povstanie, ktoré viedlo k hasmonejskej dynastii, predstavuje rok 1776 a vzburu proti kráľovi severu, ktorú uskutočnili Makabejci, predstavovala Revolučnú vojnu. Dvadsaťdva rokov od roku 1776 do roku 1798 predstavuje makabejské povstanie, ktoré viedlo k hasmonejskej dynastii v čase konca v roku 1798, ktorá pokračovala až dovtedy, keď sa v čase konca v roku 1989 začala herodiánska dynastia. Herodiánska dynastia pokračovala až do zničenia Jeruzalema v roku 70 po Kr.

Čo je dôležité rozpoznať v tejto dejinnej línii, je dvojaké; je to znázornenie dávnej slávnej krajiny, ktorá je predobrazom modernej slávnej krajiny, a začína sa v dejinnej línii, ktorá sa začína šesťástym veršom, kde Rím po prvý raz dobýva slávnu krajinu, čím sa určuje hlavná téma tejto línie. Línia od šesťásteho verša po dvadsiaty druhý predstavuje slávnu krajinu a jej kontextom je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Táto línia takisto predstavuje dve triedy uctievačov, ktoré ovplyvňujú obe dynastické vlády. Saduceji boli početne menej zastúpení, ale vo všeobecnosti ovládali židovský náboženský a politický systém v oboch dynastických obdobiach. Náboženský systém spravovalo kňazstvo a toto kňazstvo bolo takisto ovplyvňované saducejmi aj farizejmi. Hasmonejská i herodiánska vláda boli obe ovplyvňované farizejmi a saducejmi a obe dynastie predstavujú vládu Spojených štátov od roku 1798 až po nedeľný zákon.

Farizeji a saduceji predstavujú dve strany politických presvedčení, ktoré sa odlišujú svojím postojom k otázke otroctva. Demokrati sú prootrokárski a republikáni sú protiotrokárski; a spoločne pôsobia v rámci politického aparátu ústavnej vlády Spojených štátov. Táto vláda je pozemská šelma zo Zjavenia trinástej kapitoly a vonkajšie dejiny pozemskej šelmy sú znázornené jej republikánskym rohom. Vnútorne dejiny sú znázornené protestantským rohom. Rohy sú na šelme oddelené, lebo šelmou je Ústava, ktorá oddeľuje štátny roh od cirkevného rohu, no dejinami sa pohybujú spolu. Republikánsky roh má dva vplyvy, buď za otroctvo, alebo proti nemu. Protestantský roh má dva vplyvy, buď za sobotu siedmeho dňa, alebo za prvý deň slnka.

Približne tridsať rokov po bitke pri Paniu Makabejci označujú dejiny Spojených štátov ako šieste kráľovstvo biblického proroctva. Potom, približne o storočie neskôr, sa napĺňa šestnásty verš, keď je Jeruzalem dobytý, čím predobrazuje kríž. Judea je druhou z troch prekážok, ktoré Rím podmaňuje, keď preberá vládu nad svetom. Generál Pompeius dobyl Sýriu v roku 65 pred Kr., a potom Judsko v roku 63 pred Kr. Augustus Caesar dobyje tretiu prekážku v bitke pri Actiu v roku 31 pred Kr. Tieto dejiny sú znázornené v línii šestnásteho až dvadsiateho druhého verša.

V čase kríža už makabejské dejiny trvajú takmer dvesto rokov. Uriah Smith poukazuje na to, že dejiny znázornené zväzkom so Židmi vo verši dvadsaťtri majú byť zosúladené s východiskovým bodom v dejinách, ktorý nastal takmer dvesto rokov pred dejinami kríža vo verši dvadsaťdva. Dejiny kríža vo verši dvadsaťdva musia byť zosúladené s veršom šestnásť, lebo verš šestnásť je tiež nedeľný zákon. To znamená, že línia Makabejcov, ktorá je dejinami slávnej judskej krajiny, sa začína dávno pred nedeľným zákonom vo verši šestnásť.

Keď porozumieme, že milleritské dejiny znázorňujú dejiny stoštyridsaťštyritisíc, môžeme uviesť do súladu čas konca pre milleritov v roku 1798 s časom konca pre stoštyridsaťštyritisíc v roku 1989. Keď to urobíme, prekrývame dejiny prvého a druhého anjela s dejinami tretieho anjela. Roky 1798 a 1989 sú orientačnými bodmi alfa a omega v dejinách štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela.

Štyridsiaty verš sa začína v „čase konca“, o ktorom sa dá ľahko dokázať, že je ním rok 1798; a keď je správne pochopený, pád Sovietskeho zväzu v roku 1989 naplnil štyridsiaty verš a toto naplnenie bolo tiež „časom konca“. Dva „časy konca“ v jednom verši, ktorý sa nachádza v tej istej kapitole ako línia Makabejcov. Makabejské povstanie, ktoré viedlo k hasmonejskej dynastii, predstavuje dvadsaťdva rokov od roku 1776 až do roku 1798. V roku 1798 sa hasmonejská dynastia začala a herodiánska dynastia sa začala v roku 1989.

Desiaty verš Daniela 11 označuje rok 1989 a šestnásty verš je nedeľný zákon. Línia dejín v rámci týchto veršov predstavuje tri boje, pád južného kráľa a vstup Ríma do prorockých dejín. Obsahuje tiež líniu dvoch dynastií, ktoré predobrazujú zmenu, k nej dochádza, keď zemská šelma zo Zjavenia 13, ktorá „mala dva rohy ako baránok“ a „hovorela ako drak“. Postupne je prvá židovská dynastia baránkom a druhá rímska dynastia drakom. Prvá dynastia bola židovská, druhá bola rímska. Či už židovská alebo rímska, zemská šelma mala dva rohy.

Židovská dynastia predstavuje protestantský roh a rímska dynastia predstavuje republikánsky roh. Oba rohy zároveň nesú prorocké rozdelenie na dve časti. Saduceji a farizeji poskytujú rámec pre

otroctvo podporujúcich demokratov na rozdiel od republikánov odporujúcich otroctvu; pričom zároveň predstavujú dvojaké rozdelenie bláznivých panien na rozdiel od múdrych panien. Farizeji ako bláznivé panny sú očisťovaní pri prvom sklamaní a saduceji sú očisťovaní pri druhom očistení chrámu. Farizeji, podobne ako cirkev v Sardách, sa vyznávali, že majú meno života, ale boli mŕtvi, a sú očistení najprv; potom saduceji, ktorí popierali moc Božiu, popierali moc i posolstvo Polnočného volania. Saduceji sú ľuďom zmluvy, ktorý je obchádzaný; saduceji sú tí, ktorí sa uspokojujú s pocitmi príjemných emócií.

„Príchod Krista, ako bol ohlásený posolstvom prvého anjela, bol chápaný ako znázornený príchodom ženicha. Rozsiahla reforma pod hlásaním Jeho skorého príchodu zodpovedala vyjdeniu panien. V tomto podobenstve, tak ako aj v tom v Matúšovi 24, sú predstavené dve skupiny. Všetky si vzali svoje lampy, Bibliu, a v jej svetle vyšli v ústrety Ženichovi. Ale kým ,bláznivé vzali svoje lampy, ale nevzali si so sebou olej,‘ ,múdre si vzali olej v nádobách so svojimi lampami.‘ Táto druhá skupina prijala Božiu milosť, znovuzrodujúcu, osvecujúcu moc Ducha Svätého, ktorá robí z Jeho slova lampu nohám a svetlo chodníku. V bázni pred Bohom skúmali Písma, aby poznali pravdu, a úprimne hľadali čistotu srdca a života. Títo mali osobnú skúsenosť, vieru v Boha a v Jeho slovo, ktorú nemohlo zvrátiť sklamanie ani meškanie. Iní ,si vzali svoje lampy, ale nevzali si so sebou olej.‘ Konali z popudu. Ich obavy boli vzbudené slávnostným posolstvom, ale spoliehali sa na vieru svojich bratov, uspokojení mihotavým svetlom dobrých pocitov, bez dôkladného porozumenia pravdy alebo skutočného diela milosti v srdci. Títo vyšli v ústrety Pánovi, plní nádeje na vyhliadku bezprostrednej odmeny; neboli však pripravení na meškanie a sklamanie. Keď prišli skúšky, ich viera zlyhala a ich svetlá horeli slabo.“ Veľký spor vekov, 393.

Či už politické, alebo náboženské, obe triedy sa pri kríze o polnoci zjednotia proti múdrym. Keď už bolo toto povedané, začali sme článok tým, že sme nastolili otázku, že štrnásty verš uplatňujem na základe jeho umiestnenia v slede veršov, v rozpore s historickou postupnosťou, ktorú verše predstavujú. Túto logiku používam v súlade s umiestnením dvadsiateho tretieho verša. Umiestnenie medzníka má zodpovedať jeho historickému naplneniu. Zväzok, ktorý Židia uzavreli s Rímom v období Makabejcov, určil, kde bude tento verš uplatnený. „Lupiči“ zo štrnásteho verša, ktorí upevňujú videnie, tak urobili v roku 200 pred Kr., práve v roku bitky pri Paniu, ale bitka a lupiči sú dva odlišné symboly.

„Lupiči“ sa stávajú súčasťou rozprávania nie preto, aby sa ustanovilo priame spojenie s dátumom bitky pri Paniu, ale aby sa označil vzťah, ktorý vytvorili s oslabeným päťročným vládcom Egypta, ktorý mal byť porazený Antiochom. Nechceli narušenie dovozu egyptského obilia do Rímskej ríše. Prorocký vzťah Ríma so zraniteľným päťročným egyptským kráľom je predmetom tohto verša. Tento zásah označuje následky otrasu, ktorý nasleduje po Putinovom pokuse zahrnúť podriadenie ukrajinskej cirkvi ruskej cirkvi tak, ako to bolo predtým, pred rokom 1989. Tento pokus začína postupný zánik jeho južného kráľovstva, a keď Putin zomrie ako Ptolemaios, alebo bude nejakým poslaný do vyhnanstva ako Uziáš a Napoleon, je prorocky odstránený a s jeho kráľovstvom potom nakladá séria menej schopných vodcov. Potom, v čase päťročného kráľa, pápežský Rím zasahuje, aby chránil svoje záujmy, ktorými je ukrajinská cirkev.

Pápežstvo si nevyberá stranu medzi ruským a ukrajinským pravoslávím; rozohráva všetky strany, aby priviedlo všetky náboženské telesá pod svoju autoritu, ako je to znázornené v štvrtej kapitole Izaiáša.

A v ten deň sa sedem žien chytí jedného muža a povedia: Budeme jesť svoj vlastný chlieb a nosiť svoj vlastný odev; len nech sa voláme tvojím menom, aby sa odňala naša potupa. V ten deň bude Hospodinov výhonok krásny a slávny a plod zeme vznešený a utešený pre tých, čo unikli z Izraela. A stane sa, že ten, kto zostane na Sione, a ten, kto ostane v Jeruzaleme, bude nazvaný svätým, každý, kto je zapísaný medzi živými v Jeruzaleme. Izaiáš 4:1–3.

Pápežstvo preberá vládu nad všetkými náboženskými telesami, znázornenými ako sedem žien, čiže nad všetkými cirkvami. Týchto sedem cirkví si želá byť nazývaných katolíckymi, čo znamená všeobecnými, a je zrejmé, že nie sú Božím ľudom, lebo majú v úmysle nosiť svoj vlastný odev. Zjednotenie všetkých náboženských telies, ktoré si želajú nosiť svoje vlastné ľudské rúcho, sa uskutočňuje v čase, keď tí v „Jeruzaleme budú nazývaní svätými“, čo je vtedy, keď sa ratolesť Hospodinova premieňa z ľudu laodicejského na filadelfský ľud; práve v tom čase sa pápežstvo stáva hlavou všetkých náboženských telies a zároveň bude ustanovené aj za hlavu politických telies.

V roku 1989 bola ukrajinská cirkev symbolom kráľa severu, ktorý zmietol Sovietsky zväz, a Putin sa bude usilovať obnoviť bývalý vzťah podriadenosti, prijme malomocenstvo na svoje čelo a začne prenasledovanie proti náboženstvu, ktoré odmietlo jeho požiadavky. Toto prenasledovanie sa odohralo v Ptolemaiovom vlastnom národe, v meste Alexandria, takže cirkvi vnútri Ruska, ktoré sú ovplyvnené Rímom, sa stanú Putinovým terčom a jeho koncom. Keď sa Trump pripravuje na bitku pri Paniu, jeho otvorený vzťah s ochrancom oslabeného egyptského detského kráľa je identifikovaný v roku 2025. Rímska mocnosť, ktorá v roku 200 pred Kr. chránila egyptského detského kráľa, vtedy detského kráľa chrániť nebude. Pomôže ukončiť vládu detského kráľa. Rím ako ochranca Egypta v roku 200 pred Kr. predstavuje Rím ako ničiteľa Egypta v bitke pri Paniu.

Milleriti

Milleriti nevideli tri rímske mocnosti, videli iba dve, no ich pravda bola napriek tomu pravdou. Prorocká logika Antiocha ako symbolu nám umožňuje aplikovať verš štrnásť na dejiny, ktoré predchádzajú veršu pätnásť, aj keď dejiny, ktoré tieto verše pôvodne naplnili, umiestnili verše štrnásť aj pätnásť do roku 200 pred Kr. Tvrdím, že verš šesťnásť je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, že verš štrnásť bol rokom 2025 a že verš pätnásť je ešte budúcou bitkou pri Paniu. Antiochus dokazuje, že tieto tri bitky tvoria jednu prorockú líniu, lebo je prítomný pri všetkých troch bitkách, no zároveň dokazuje aj tvrdenie, ktoré predkladám: že aplikácia týchto veršov na posledné dni, keď sa správne rozdeľujú metodikou „riadok na riadok“.

Antiochus bol prítomný vo všetkých troch bitkách a v posledných dňoch predstavuje zástupnú moc pápežstva v roku 1989 (Reagan a USA), v roku 2014 (Zelenskyj a Ukrajina), a potom pri bitke pri Paniu je to tá istá zástupná moc ako v roku 1989, lebo Ježiš vždy predstavuje koniec začiatkom. Ronald Reagan je mŕtvy a pochovaný, takže historické svedectvo Antiocha je presné podľa mileritského chápania, avšak podlieha pravidlám, ktoré riadia aplikáciu riadok za riadkom.

Poslednou pápežskou zástupnou mocou v týchto veršoch je Trump, hoci historicky bol Antiochus pri všetkých troch bitkách. Aby sa naplnil trinásty verš, Trump musel prehrať druhé voľby, lebo v trinástom verši sa „vracia“, silnejší než kedykoľvek predtým, dosť silný na to, aby dostal guľku cez ucho, ktoré spolu s pravým palcom a pravým palcom na nohe malo byť pomazané krvou, keď boli kňazi pomazávaní.

Reagan predobrazoval Trumpa, lebo Reagan je prvým z posledných ôsmich prezidentov od času konca v roku 1989. Lincoln predobrazoval Trumpa, lebo bol prvým republikánskym prezidentom. Lincoln bol zavraždený demokratmi podporujúcimi otroctvo v spojení s Rímom a Ronald Reagan i jeho pápežský náprotivok Ján Pavol II. prežili pokusy o atentát. Trump bol politicky zavraždený v roku 2020 ukradnutými voľbami na naplnenie Zjavenia jedenásť, verš sedem, a potom bol v roku 2024 vzkriesený na naplnenie verša jedenásť.

A keď dokončia svoje svedectvo, šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti, bude proti nim viesť vojnu, premôže ich a zabije ich. ... A po troch dňoch a pol vošiel do nich duch života od Boha, i postavili sa na svoje nohy; a veľká bázeň padla na tých, ktorí ich videli. Zjavenie 11,7.11.

Trumpovo vzkriesenie bolo jeho „návratom“ z trinásteho verša a zároveň poskytlo paralelu k jednej charakteristike Ríma, lebo Rím je „ôsmy, ktorý je zo siedmich“, a Trump je obrazom Ríma.

A šelma, ktorá bola a niet jej, tá je aj ôsma a je zo siedmich, a ide do zatratenia. Zjavenie 17,11.

Trumpovo druhé funkčné obdobie z neho robí ôsmeho prezidenta od Reagana, a pretože bol zároveň aj šiestym, Trump je v súlade s pápežstvom „ôsmym, ktorý je zo siedmich“. Osem je symbolom vzkriesenia, čo zdôrazňuje, že on ako obraz pápežstva musel utrpieť smrteľnú ranu, ktorá bola uzdravená, aby sa mohol „vrátiť“.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú; a jeho smrteľná rana sa zahojila. A celý svet sa s úžasom obdivoval šelme. Zjavenie 13:3.

Keď sa smrteľná rana zahojí, svet sa „diví šelme“, a keď bol Trump v roku 2024 vzkriesený ako ôsmy, ktorý je zo siedmich, „vrátil sa“ a celý svet sa divil za ním.

A po troch a pol dni vošiel do nich Duch života od Boha a postavili sa na svoje nohy; a veľká bázeň padla na tých, ktorí ich videli. A počuli veľký hlas z neba, ktorý im hovoril: Vystúpte sem. I vystúpili do neba v oblaku; a ich nepriatelia ich videli. Zjavenie 11:11, 12.

Trump sa „vrátil“ vo voľbách roku 2024 a potom boli v roku 2025 slávnostne uvedení do úradu on i pápež Lev. Ježiš dal priame a spravodlivé varovanie každému, kto si to želal vidieť.

Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste — kto číta, nech rozumie. Matúš 24,15.

Marek to hovorí azda o niečo jasnejšie.

Keď však uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť tam, kde nemá, (kto číta, nech rozumie,) vtedy nech tí, čo sú v Judsku, utekajú na vrchy. Marek 13,14.

Ohavnosť spustošenia je Rím v každej zo svojich troch fáz. Pohanský, pápežský a moderný Rím je každý symbolom varovania pre Boží ľud. Varovanie má byť rozpoznané vtedy, keď je Rím na „svätom mieste“ alebo tam, kde „nemá byť“. Slávna krajina je vo Svätom písme svätou krajinou a Spojené štáty sú duchovnou slávnou krajinou.

A Hospodin zdedí Júdu ako svoj podiel vo svätej krajine a opäť si vyvolí Jeruzalem. Mlč, každé telo, pred Hospodinom, lebo sa pozdvihol zo svojho svätého príbytku. Zachariáš 2:12, 13.

Keď uvidíte Rím stáť na svätom mieste, Pán si Jeruzalem volí ako svoj zmluvný ľud po posledný raz. Keď Reagan, prvý z ôsmich prezidentov, uzavrel tajné spojenectvo s antikristom biblického proroctva, predstavovalo to otvorené spojenectvo s Rímom zo strany ôsmeho a posledného prezidenta od času konca v roku 1989. Symboly omega často obracajú vlastnosti symbolu alfa.

Inaugurácia pápeža Leva a Trumpa v roku 2025 identifikuje otvorený vzťah medzi šelmou z mora a šelmou zo zeme zo zjavenia trinástej kapitoly. Obrat k otvorenému spojenectvu Trumpa a Leva, ktoré bolo predobrazne naznačené tajným spojenectvom Reagana a Jána Pavla II., nás informuje, že podpora egyptského detského kráľa, ktorá naplnila štrnásty verš v roku 200 pred Kr., predstavuje v posledných dňoch nedostatok podpory.

Rok 2025 ustanovuje vonkajšie základné videnie alebo proroctvo, lebo vyzdvihuje Rím ako varovanie Ríma, ktoré Daniel stotožňuje so symbolikou „ohavnosti spustošenia“. Varovanie ohavnosti spustošenia nastáva vopred pred zničením, ktoré predstavuje „spustošenie“. Pri obliehaní Jeruzalema za Cestia bolo toto varovanie znázornené tým, že zástavy rímskej moci boli vztýčené v posvätných priestoroch svätyne. Tí, ktorí videli, porozumeli, poslúchli a opustili mesto, boli ochránení, keď sa obliehanie znovu začalo. Videli rímske varovné znamenie. Kresťania, ktorí sa oddelili od skompromitovanej cirkvi Pergama a následne od cirkvi Tyatíry, utiekli na púšť, keď videli človeka hriechu sedieť v chráme Božom. Títo svedkovia označujú varovanie ohavnosti spustošenia, o ktorej hovoril Daniel v posledných dňoch.

Opakovane sme ukázali, že rok 1888 bol obliehaním Cestia a zavŕšením nedeľnej zákonnej krízy je obliehanie Títa. Blairove návrhy nedeľných zákonov z osemdesiatych rokov 19. storočia spolu s nedeľnými zákonmi, ktoré boli v osemdesiatych rokoch 19. storočia zavedené v niektorých južných štátoch, boli varovaním Cestia, ktoré zároveň označilo deliacu čiaru v rade sestry Whiteovej o živote na vidieku. Pred osemdesiatimi rokmi 19. storočia jej rada znela, že v budúcnosti sa budeme musieť presťahovať na vidiek, ale po osemdesiatych rokoch 19. storočia sa život na vidieku stal niečím, čo už malo byť uskutočnené. Varovné znamenie Blairových návrhov zákonov, podporujúcich znak autority pápežskej moci, o ktorom sa diskutovalo v osemdesiatych rokoch 19. storočia, bolo predobrazom Patriot Act pri 11. septembri, lebo anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly sa zjavil v oboch týchto dejinách.

11. september bol varovaním Cestia, ktorý postavil svoju moc na sväté miesto, kde nemala byť, lebo 11. septembrom rímske právo nahradilo anglické právo. V Pelosiho procesoch roku 2021 bola doložka o riadnom súdnom procese zavrhnutá, a to predstavuje ďalší krok smerom k obliehaniu Titom, ktoré sa končí čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom v Spojených štátoch. Obliehanie je časovým obdobím. Rok 1888 hovorí o vzbuze vnútorného protestantského rohu a 11. september hovorí o vzbuze vonkajšieho republikánskeho rohu. Inaugurácia pápeža zo slávnej krajiny v tom istom roku, v ktorom je inaugurovaný aj posledný prezident, predstavuje posledné varovanie pred ohavnosťou spustošenia stojacou tam, kde by nemala byť, tesne pred bitkou pri Paniu. Bitka pri Paniu vedie priamo k nedeľnému zákonu a k bitke pri Aktiu, ktorá predstavovala tretiu a poslednú prekážku pre pohanský Rím, a potom pohanský Rím vládol zvrchovane 360 rokov na naplnenie Daniela 11,24. Pri nedeľnom zákone sú šieste a siedme kráľovstvo obe podmanené Rímom a novodobý Rím potom vládne jednu symbolickú hodinu alebo štyridsaťdva symbolických mesiacov.

V šesnástom verši Pompeius, ktorý práve dobyl prvé prekážky pohanského Ríma v Sýrii, následne dobýja Jeruzalem. Pompeius odstraňuje prvé dve prekážky Ríma a Augustus Caesar dobýja tretiu pri Aktiu. Moderný Rím najprv dobýja kráľa juhu v roku 1989 ako naplnenie štyridsiateho verša a ako je to predobrazené v desiatom verši. Potom pri nedeľnom zákone moderný Rím dobýja svoju druhú a tretiu prekážku prostredníctvom Spojených štátov a následne Organizácia Spojených národov okamžite súhlasí, že odovzdá svoje kráľovstvo pápežskej moci. Pohanský Rím dobyl dve prekážky prostredníctvom Pompeia a potom jednu, a pápežský Rím dobyl jednu v roku 1989 a potom svoje ďalšie dve v šesnástom verši, kde je Pompeius označený svojím druhým dobytím.

Či už to bola pre pohanský Rím tretia prekážka pri Actiu, alebo keď tretia prekážka, predstavovaná Gótmí vyhnanými z mesta Rím v roku 538, bola odstránená, vždy keď Rím prekoná tretiu prekážku, vládne zvrchovane.

Lebo Pán, Hospodin, neurobí nič, kým nezjaví svoju tajnú radu svojim služobníkom, prorokom. Ámos 3:7.

Pán určite dá konečný prejav výstražného znamenia, ktoré je v knihe Daniel predstavené ako ohavnosť spustošenia, skôr než príde spustošenie. Týmto výstražným znamením je otvorené spojenectvo, na rozdiel od Reaganovho tajného spojenectva, ktoré je predstavené v roku 2025. Pán neprivedie trest bez toho, aby najprv dal varovanie, a Ámos veľmi priamo hovorí o tom, čo je tajné zjavenie Jeho služobníkom a komu je určené.

Počujte toto slovo, ktoré Hospodin vyriekol proti vám, synovia Izraela, proti celej rodine, ktorú som vyviedol z egyptskej krajiny, hovoriac: Iba vás som poznal zo všetkých čeladí zeme; preto vás potrestám za všetky vaše neprávosti. Ámos 3, 1. 2.

Ámos oslovuje poslednú generáciu Božieho vyvoleného zmluvného ľudu, ktorá má byť potrestaná, v súlade s dvadsiatimi piatimi mužmi, ktorí sa klaňajú slnku v ôsmej kapitole Ezechiela. Ámos predkladá posolstvo Laodiceí, ktoré je posolstvom tretieho anjela počas vymazávania hriechu v čase súdu nad živými. Ámosovo varovanie je založené na zjednotení dvoch strán.

Či pôjdu dvaja spolu, ak sa nedohodli? Či bude lev revať v lese, keď nemá korisť? Či levíča vydá hlas zo svojho brloha, ak nič neulovilo? Či padne vták do osídla na zemi, kde preň nie je pasca? Či zdvihne niekto osídlo zo zeme, a nič sa vôbec nechtylo? Či sa zatrúbi na trúbu v meste, a ľud sa nebude báť? Či bude v meste nešťastie, a Hospodin ho neučinil? Amos 3:3–6.

Varovanie o dvoch, ktorí kráčajú spolu ako jeden, je zasadené do kontextu osídla, ktoré chytá vtáka zo zeme. Vtáky sú symbolmi náboženských telies a pápežstvo je v Zjavení klietkou každého nečistého a nenávideného vtáka.

A zvolal mocným hlasom, hovoriac: Padol, padol Babylon veľký a stal sa príbytkom démonov a skrýšou každého nečistého ducha i klietkou každého nečistého a nenávideného vtáka. Lebo všetky národy pili z vína hnevu jej smilstva a králi zeme s ňou smilnili a kupci zeme zbohatli z množstva jej rozkoše. Zjavenie 18:2, 3.

Vták v klietke je chytený vták, a keď národ smilní so smilnicou Ríma, stáva sa chyteným vtákom; a vták, ktorý je vyzdvihnutý nad všetky ostatné prorocké vtáky, je mocnosť, ktorej trojitý dom je vybudovaný, je ustanovený pri nedeľnom zákone, na svojom mieste, ktorým je Šineár, ktorým je Babylon. Je to vták, ktorý v roku 1798 utrpel smrteľnú ranu, alebo, ako uvádza Zachariáš, na jeho efu bolo položené olovené veko, no potom bol vyzdvihnutý vtákmi špiritizmu a odpadlíkeho protestantizmu.

Potom anjel, ktorý hovoril so mnou, vyšiel a povedal mi: Pozdvihni teraz svoje oči a pozri, čo je to, čo vychádza. I povedal som: Čo je to? A on povedal: Toto je éfa, ktorá vychádza. Ďalej povedal: Toto je ich podoba po celej zemi. A hľa, zdvihol sa olovený talent; a to je žena, ktorá sedí uprostred éfy. A povedal: Toto je bezbožnosť. A vrhol ju dprostred éfy a hodil olovené závažie na jej otvor. Potom som pozdvihol svoje oči a pozrel som, a hľa, vyšli dve ženy a vietor bol v ich krídlach; lebo mali krídla ako krídla bociana. A niesli éfu medzi zemou a nebom. Vtedy som povedal anjelovi, ktorý hovoril so mnou: Kam nesú tú éfu? A povedal mi: Aby jej postavili dom v krajine Šineár; a bude upevnená a postavená tam na svoj vlastný podstavec. Zachariáš 5:5–11.

Ámosova slučka chytá vtáka zo zeme, lebo predstavuje spojenectvo, ktoré predchádza čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu, pri ktorom je vták zeme chytený; a podľa Ámosa je toto spojenectvo napomenutím laodicejského adventizmu siedmeho dňa, lebo v meste zaznie výstražná trúba, ktorú odmietnu počuť.

Či sa zatrúbi na trúbu v meste, a ľud sa nebude báť? Či bude v meste nešťastie, a Hospodin ho neučinil? Lebo Pán Hospodin neurobí nič, ak nezjaví svoju tajnú radu svojim služobníkom, prorokom. Lev zareval – kto by sa nebál? Pán Hospodin prehovoril – kto by neprorokoval? Ámos 3:6–8.

Lev, ktorý reve, je Lev z kmeňa Júdu, ktorý predstavuje Krista, keď zapečatuje a odpečatuje svoje prorocké Slovo. Otvorená aliancia roku 2025 je obliehaním Cestia a symbol lupičov Božieho ľudu je ustanovený, keď vidíte dvoch kráčať spolu, ktorí by nikdy nemali spolunažívať. Rím spriahnutý a zosúladený s protestantmi je protirečením v sebe, lebo byť protestantom znamená protestovať proti Rímu.

V ďalšom článku budeme pokračovať v týchto veciach.

Príliš neskoro uniknúť osídlu

„A nech je pamätané, že Rím sa chváli tým, že sa nikdy nemení. Zásady Gregora VII. a Inocenta III. sú stále zásadami Rímskokatolíckej cirkvi. A keby len mala moc, uviedla by ich do praxe dnes s rovnakou rozhodnosťou ako v minulých storočiach. Protestanti si len málo uvedomujú, čo robia, keď navrhujú prijať pomoc Ríma v diele vyvýšenia nedele. Kým sa usilujú o dosiahnutie svojho cieľa, Rím smeruje k tomu, aby znovu nastolil svoju moc a získal späť svoju stratenú nadvládu. Len čo sa v Spojených štátoch ustanoví zásada, že cirkev môže používať alebo ovládať moc štátu; že náboženské zachovávaní môžu byť vynucované svetskými zákonmi; skrátka, že autorita cirkvi a štátu má ovládať svedomie, víťazstvo Ríma v tejto krajine je isté.

„Božie slovo varovalo pred hroziacim nebezpečenstvom; ak sa na toto varovanie nebude dbať, protestantský svet spozná, aké sú skutočné zámery Ríma, až vtedy, keď už bude neskoro uniknúť osídlu. Ticho rastie v moci. Jej náuky uplatňujú svoj vplyv v zákonodarných sieňach, v cirkvách i v srdciach ľudí. Buduje svoje vznešené a mohutné stavby, v ktorých skrytých zákutiach sa budú opakovať jej niekdajšie prenasledovania. Nenápadne a nepozorovane posilňuje svoje sily, aby presadzovala svoje vlastné ciele, keď príde čas zasadiť úder. Všetko, po čom túži, je výhodné postavenie, a to sa jej už poskytuje. Čoskoro uvidíme a pocítíme, aký je zámer rímskeho živlu. Ktokoľvek uverí Božiemu slovu a poslúchne ho, privolá si tým potupu a prenasledovanie.“ The Great Controversy, 581.

„Jestvuje svet, ktorý leží v bezbožnosti, v klame a v poblúdení, v samom tieni smrti, — spiaci, spiaci. Kto pociťuje úzkosť duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže dosiahnuť? Moja myseľ je prenesená do budúcnosti, keď bude daný signál: ‚Ajhľa, Ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ Niektorí však budú otáľať so zadovážením oleja na doplnenie svojich lúč, a prineskoro zistia, že charakter, ktorý predstavuje olej, je neprenosný. Tým olejom je Kristova spravodlivosť. Predstavuje charakter, a charakter nie je prenosný. Nijaký človek ho nemôže zabezpečiť pre iného. Každý musí sám pre seba získať charakter očistený od každej škvrny hriechu.“ Bible Echo, 4. mája 1896.

„Keď som videla úbohé duše hynúce pre nedostatok prítomnej pravdy a niektorých, ktorí vyznávali, že veria pravde, no nechávali ich hynúť tým, že zadržovali potrebné prostriedky na napredovanie Božieho diela, ten pohľad bol príliš bolestný, a prosila som anjela, aby ho odo mňa odňal. Videla som, že keď si Božia vec žiadala časť z ich majetku, podobne ako u mládenca, ktorý prišiel k Ježišovi (Matúš 19:16–22), odchádzali zarmútení, a že čoskoro sa preženie pretekajúci bič a zmetie všetok ich majetok, a potom už bude neskoro obetovať pozemské statky a zhromaždiť si poklad v nebi.“ Early Writings, 49.

„Júda videl, že jeho prosby sú márne, a vybehol zo siene so zvolaním: Je príliš neskoro! Je príliš neskoro! Cítil, že nemôže žiť a dívať sa na Ježiša ukrižovaného, a v zúfalstve vyšiel von a obesil sa.“ The Desire of Ages, 722.